

Amics, avui m'escau l'altíssim honor - com diuen els oradors de categoria - de presentar-vos un gran periodista i el més inefable dels meus amics: Marius Lleget, l'últim romàntic sobre la terra. El seu curriculum vitae no interessa a ningú ni a ell mateix perquè no té cap relació amb el que hauria fet o faria si hagués nascut en altres latituds , en altres èpoques, en ^{un} (altre) planeta, potser. Marius Lleget és un romàntic, un sentimental, un llatí cent per cent → com diu ara la gent seguint una moda inventada, penso, per l'esperit comercial d'algun pensador d'ocasió. - El nostre inefable Marius, es va fer periodista per a poder xerrar àdhuc quan calla i més tard s'especialitzà en les cròniques de l'estratoesfera, que és, en resum, el país que més li convé. Ell, de les possibles i ja sumàriament assajades relacions dels homes de la nostra caduca però sempre amada ~~i desitjada~~ terra , amb els dels altres planetes - que dit sigui de pas, són capaços de resultar tan ximples com els del nostre - no se n'ocupa per a guanyar-se la vida ni per a fer el presumit. El nostre amic Marius

Lleget esgrimeix la ploma com diuen que ho feien els cavallers del Sant Graal en defensa, també d'un ideal. Però quin és aquest ideal? voldreu saber. No és

un ideal concret, no es pot descriure amb paraules: és un ideal vague,alat,

lleuger i subtil com els núvols: un ideal estratoesfèric, si ~~no~~^{em} permeteu la ~~imatge~~ sensibilitat i una

Marius Lleget posseeix una imaginació ràpida, viva, poderosa, capaç de tractar amb lluïment qüestions socials, religioses, artístiques i, potser, filosòfiques, amb una ploma ~~lletj~~ destra i amena però ell - ultra viure en un país on ningú no fa el que hauria de fer ni diu el que ~~hauria~~^{hauria} de dir -, ha triat el món dels astres perquè aquest món és tan elunga, tan ignorat i, per això mateix tant prometedor.

El nostre amic és un poeta de la immensitat, un poeta que malgrat tot es guanya

la vida - i això resulta gairebé un miracle - navegant a cavall de la seva

imaginació, espai enllà, espai amunt, cap a l'infinit. L'escoltareu parlar de

milers i milers, potser milions i tot, de quilòmetres que separen un astre d'un

altre; de contrastos atmosfèrics, de pesantors i d'equilibris còsmics, de diferèn-

-cies esgarrifores de graus de fred i de calor. Us distreurà i un instruirà

Però, per l'amor de Déu, seguïu-lo, sobretot, com a poeta. No sé si mai ha fet

un vers ni si el farà ,però ell, com els autèntics poetes, viu tothora en un món de somnis i de fantasies . Es el seu món. Un món del que baixa de tant en tant per a dur la cròniqueta al periòdic i cobrar unes miserables pessetes que li permeten de mantenir una dona i un infant - ell⁶, la dona i l'infant, representen un caire sentimental més del nostre Cavaller de l'Espai. Però tot seguit torna a muntar en el seu cavall alat i s'enlaira amunt , amunt per sobre la ciutat i les seves misèries, devers ~~aquell~~^{del} món meravellós que us he parlat , un món amb puresa, veritat, llibertat . Jo us invito , en nom seu, a seguir-li una estona .

Amics, avui m'escau l'altíssim honor - com diuen els oradors de categoria - de presentar-vos un gran periodista: el més inefable dels meus amics: Marius Lleget, l'últim romàntic sobre la terra.

El seu curriculum vitae no interessa a ningú ni a ell mateix perquè no té cap relació amb el que ^{ell} hauria fet o faria si ~~hagués~~ nascut en altres latituds, en altres èpoques, en un altre planeta, potser.

Marius Lleget és un romàntic, ~~amb ja he dit~~, un sentimental, un llatí cent per cent com diu ~~alguna~~ la gent d'ara, seguint una moda inventada, penso, per l'esperit bancari d'algun pensador d'ocasió.-

El nostre inefable Marius es va fer periodista per a poder ~~seguir~~ xerrant, àdhuc quan semblaria que calla. Més tard s'especialitzà en les cròniques de l'estratoesfera, què és, en resum, el país que més li convé. Ell, de les possibles i ja sumàriament assajades relacions dels homes de la nostra caduca però sempre amada terra, amb els dels altres planetes - que dit sigui de pas, són capa-

ços de resultar tan ximples com els del hostre - no se n'ocupa per a guanyar-se la vida ni per a fer el presumit. El nostre amic Marius Lleget, esgrimeix la ploma com diu que ho feien amb l'espasa els cavallers del Sant Graal; en defensa d'un ideal, també. Però quin és aquest ideal? voldreu saber. No és pas cap ideal concret ni confessable. No es pot descriure amb paraules: és un ideal vague,alat i subtil com els núvols : un ideal estratoesfèric ,si em permeteu la imatge.

Marius Lleget posseeix una imaginació i una sensibilitat ràpides,vives,poderoses,capaces de tractar amb lluïment qüestions artístiques, (socials,religioses,polítiques i, potser,filosòfiques,amb ploma destra i amena,però ell , ultra viure en un país on ningú no fa el que hauria de fer ni diu el que voldria dir,ha triat el món dels astres perquè aquest món és tan llunyà,tan ignorat i, per això mateix tan prometedor.

El nostre amic és docs un poeta de la immensitat ,un poeta que malgrat tot es guanya la vida - i això resulta gairebé un miracle - navegant a cavall de la seva imaginació ,espai enllà, espai amunt,cara a l'infinit.

Amics, avui m'escau l'altíssim honor - com diuen els oradors de categoria - de presentar-vos un gran periodista: el més inefable dels meus amics: Marius Lleget, l'últim romàntic sobre la terra.

El seu curriculum vitae no interessa a ningú ni a ell mateix perquè no té cap relació amb el que ell hauria fet o faria si hagués nascut en altres latituds, en altres èpoques, en un altre planeta, potser.

Marius Lleget és un romàntic, un sentimental, un llatí cent per cent - com diu la gent d'ara, seguint una moda inventada, penso, per l'esperit bancari d'algun pensador d'ocasió.-

El nostre inefable Marius es va fer periodista per a poder seguir xerrant, àdhuc quan semblaria que calla. Més tard s'especialitzà en les cròniques de l'estratoesfera, què és, en resum, el país que més li convé. Ell, de les possibles i ja sumàriament assajades relacions dels homes de la nostra caduca però sempre amada terra, amb els dels altres planetes - que dit sigui de pas, són capaços de resultar tan ximples com els del nostre - no se n'ocupa per a guanyar-se la vida ni per a fer el presumit. El nostre amic Marius Lleget, esgrimeix la ploma com diu que ho feien amb l'espada els cavallers del Sant Graal; en defensa d'un ideal, també. Però quin és aquest ideal? voldreu saber. No és pas dap ideal concret ni confessable. No es pot descriure amb paraules: és un ideal vague, alat i subtil com els núvols: un ideal estratoesfèric, si em permeteu la imatge.

Marius Lleget posseeix una imaginació i una sensibilitat ràpides, vives, poderoses, capaces de tractar amb lluïment questions artístiques, socials, religioses, polítiques i, potser, filosòfiques, amb la ploma destra i amena, però ell, ultra viure en un país on ningú no fa el que hauria de fer ni diu el que voldria dir, ha triat el món dels astres perquè aquest món és tant llunyà, tan ignorat i, per això mateix tan prometedor.

El nostre amic és doncs un poeta de la immensitat, un poeta que malgrat tot es guanya la vida - i això resulta gairebé un miracle - navegant

a cavall de la seva imaginació, espai enllà, espai amunt, cara a l'infinit.

L'escoltareu parlar de milers i milers, potser fins de milions i més milions de quilòmetres - posats a fer, tractant-se de distàncies siderals i de plans de desenvollop, no ve d'una dotzena - de contrastos atmosfèrics, de pesantor i d'equilibri còsmics, de diferències esgarrioses de graus de fred i de calor. Us distraurà i us instruirà. Però, per l'amor de Déu, seguïu-lo, sobretot, com a poeta. No sé si mai ha fet cap vers ni si el ferà, però ell, com els autèntics poetes, viu tothora en un món estelar de somnis i de fantasies. Es el seu món. Un món del que baixa, de tant en tant per a dur la crònica al periòdic i cobrar unes míseres pesetes que li permeten de mantenir una dona i un infant - ells, la dona i l'infant, representen un dels caires sentimentals de la seva vida.- Però el nostre Cavaller de l'Espai torna tot seguit a muntar en el seu cavall alat i s'enlaira amunt, amunt per sobre la ciutat, per sobre el país i les seves misèries, devers aquella meravellosa contrada de la que us he parlat, una contrada amb llibertat, veritat, puresa... Jo us invito, en nom seu, a seguir-l'hi, una estona.

Antoni Quintana